

Mariæ bebudelsesdag d. 7. april 2019

Salmer:

721: Frydeligt med jubelkor

71: Nu kom der bud fra englekor

73: Vi synger med Maria

371: Du fylder mig med glæde

Prædikentekst: Lukasevangeliet 1,26-38

Da Elisabeth var i sjette måned, blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, der hedder Nazaret, til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Davids hus.

Jomfruens navn var Maria. Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: »Herren er med dig, du benådede!« Hun blev forfærdet over de ord og spurgte sig selv, hvad denne hilsen skulle betyde. Da sagde englen til hende: »Frygt ikke, Maria! For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højestes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone; han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige.« Maria sagde til englen: »Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.« Englen svarede hende: »Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn. Også din slægtning Elisabeth har undfanget en søn, nu i sin alderdom. Hun, om hvem man siger, at hun er ufrugtbar, er i sjette måned; thi intet er umuligt for Gud.« Da sagde Maria: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!« Så forlod englen hende.

Vi begyndte gudstjenesten med at synge:

Frydeligt med jubelkor

hilses vårens komme,

svalen melder trindt på jord:

Frostens tid er omme!

Land og hav og lundens træ'r

herligt prydes fjernt og nær.

Nye skabningsunder!
Kraft på ny vort legem får,
lægt er nu vort hjertesår
i de glade stunder.

Jeg har ikke set svalen endnu. Og salmen Frydeligt med jubelkor blev oprindeligt skrevet til at være en majvise. Men alligevel, vi skulle have den i dag. For der er forår i luften. Løglomsterne har været i gang i noget tid og været forårsbebudere for os. Planter skyder op af jorden.

Mirabelletræerne står i blomst, og de andre frugttræer er også så småt på vej. Livet i have, skov og mark vender for alvor tilbage.

Det er virkelig et nyt skabningsunder, som salmen formulerer det. Gud skaber liv igen. Det hjertesår, som vi evt. har haft i løbet af en mørk vinter, læges nu.

For foråret er glædens tid. Livet myldrer frem. Det spirer og gror.

Vi ved det godt, og vi har ventet på det. Vi har set det ske mange gange før. Vi forventer det. Vi ved, at livet spirer frem de steder, hvor det plejer.

I dag skal vi dog fokusere på det liv, som vokser steder, vi ikke lige havde forudset. Som når vi ser en lille plante bryde gennem asfalten. Det er uventet. Det overskrider logik og videnskabelig beregning. Ja, det er svært at forstå, så vi undres. Alligevel vokser livet indimellem frem på de mest usandsynlige steder, og det skaber stor glæde.

Vi har lige hørt beretningen om Maria, som fik besøg af englen Gabriel. Vi kalder beretningen Marias bebudelse. En bebudelse er en meddelelse om, at noget bestemt vil ske. Englen har noget, han vil bebude Maria. Maria bliver først bange og forundret over besøget. Efter at englen har beroliget hende, lytter hun til, hvad han har at fortælle. Maria skal blive med barn. Ikke et hvilket som helst barn, men et barn, som Gud har store planer med. Meget store planer. Han skal kaldes den højstes søn. Han skal sidde på kong Davids trone til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige.

Naturligt nok undrer Maria sig. ”En lille detalje, kære engel, jeg har ikke været sammen med en mand endnu.” Underforstået, ”det har jeg heller ikke tænkt mig at være, indtil jeg bliver gift med Josef, min forlovede.”

Englen har svar parat. ”Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig.” Med andre ord: Gud vil selv være far til barnet, og Maria skal blive gravid på anden vis end den normale.

Maria har sikkert undret sig endnu mere over det svar, for det blev hun da mildt sagt ikke meget klogere af. Men inden hun når at åbne munden, fortsætter englen og fortæller om Marias slægting, Elisabeth. Hun er blevet gravid på forunderlig vis. Elisabeth var gammel og over den frugtbare alder, men alligevel skal hun og hendes mand Zakarias være forældre om tre-fire måneder. Intet er umuligt for Gud, siger englen.

Det overbeviser tilsyneladende Maria. Hvis Elisabeth kan blive gravid på forunderlig vis, så kan hun, Maria, det nok også. Hun accepterer og stiller sig til rådighed for Gud: Se, jeg er Herrens tjenerinde.

Hun er nok ikke stoppet med at undre sig og spekulere over, hvordan det hele skal gå. Hun skal være mor til Guds søn, hvis altså englen har ret. Det har hun sikkert bekymret sig over, for meget kan jo gå galt med sådan en graviditet. Sikke et ansvar Gud har givet Maria.

Som månederne er gået, har hun opdaget, at hun virkelig er gravid. Og siden hun ikke har været sammen med en mand, må englen have ret. Gud er far til barnet. Forundringen og bekymringerne er trængt i baggrunden. I stedet vokser glæden frem. Hun skal virkelig være mor. Englen talte sandt. Gud har store planer med hendes barn og med hende.

Så jomfruens livmoder er det første usandsynlige sted, at livet spirer frem. Det vækker både forundring og glæde hos Maria.

Mariæ bebudelsesdag, den dag, hvor vi hører om Marias besøg af englen Gabriel, ligger altid et par uger inden påske. Man kan godt tænke, at det gør den nok, fordi der så er omkring 9 måneder til jul, hvor vi fejrer, at Jesus blev født. Men det er sandsynligvis ikke derfor. Det skyldes nærmere, at Jesu

undfangelse fra gammel tid blev knyttet sammen med påsken. Hans livs opståen blev knyttet sammen med hans død og opstandelse. Man tænkte, at de to begivenheder måtte være sket samme dag. Det lyder måske ulogisk for os, men de gamle kristne tænkte anderledes. Den 25. marts var fra gammel tid dagen for langfredag, og det blev også dagen for Marias bebudelse. Siden har det så rykket sig lidt, påsken falder på skiftende datoer og ret sent i år. Så i år fejrer vi Marias bebudelse, Jesu undfangelse, d. 7. april.

Forbindelsen mellem Jesu undfangelse og påsken er vigtig. Vi skal ikke kun høre om Marias bebudelse for at forberede os på Jesu fødsel engang til juletid. Beretningen om Marias bebudelse er ikke kun fødselsforberedelse, den er også påskeforberedelse. For ligesom der blev liv på et usandsynligt og ulogisk sted, jomfruens livmoder, på samme måde blev der liv igen i graven påskedag. Graven blev tom, Jesus opstod fra de døde.

Påskemorgen forsøger at lære os, at vi må tænke, tro og håbe anderledes. Gud er stærkere end døden. Der blev liv på det allermest usandsynlige sted. Der blev liv i en grav i Jerusalem for 2000 år siden. Jesus opstod. Disciplene blev forundrede over det. Ja, mange folk troede det ikke, for det overskrider det normale. Det overskrider det menneskelige. Når vi mennesker er døde, så er vi døde. Så er der ikke noget at gøre. Det sidder dybt i os. Så er der ikke meget håb om, at livet vender tilbage. Derfor måtte Jesus vise sig for sine disciple og venner, han overvandt deres tvivl, og så brød glæden og håbet for alvor løs.

Den glæde, påskeglæden, har spredt sig verden over. Troen og håbet om, at livet ikke slutter ved graven har sæt sit stille håb hos mange mennesker. Ja, endda gjort nogle glade midt i sorgen.

Graven, Jesu grav og vores grav, er det andet usandsynlige sted at livet spirer frem. Det vækker forundring og glæde.

Inden prædikenen sang vi Kingos dejlige gendigtning af beretningen om Marias bebudelse. Kingo drager en parallel til, at ånden også kan overskygge os. Den kan komme over os, som den kom over Maria, så at Gud på samme måde kan skabe liv i os. Ja, Kingo drager parallellen fuldt ud: Jesus eller Guds ånd kan i åndelig forstand bliver undfanget i os. Dermed er vi ved det tredje usandsynlige sted, at livet spirer frem.

Nemlig i os. Ikke et hvilket som helst liv, men troens liv. Troen på, at Gud kunne skabe liv i jomfruens livmoder. Jesus var ikke kun et menneske, men både Gud og menneske. Troen på, at Gud kunne skabe liv i graven i Jerusalem for 2000 år siden. Døden var ikke stærk nok til at holde på Jesus, Gud var stærkere.

Det overgår enhver forstand. Det overgår alle sandsynligheder. Det overgår al logik.

Vi kan overveje: hvad er egentligt mest sandsynligt? At Gud skaber liv i en jomfrus livmoder? At Gud skaber liv i en grav? At Gud skaber troens liv i os?

Jeg ved ikke, hvad der er mest sandsynligt. Når jeg skal have styr på noget med statistik og sandsynlighedsregning, plejer jeg at spørge min lillebror, for han skarp til matematik og sandsynlighed. Men jeg tvivler på, at han kan give et svar på, hvad der er mest sandsynligt.

Troen på Gud handler ikke om sandsynlighedsregning. Vi kan ikke regne os frem til Gud. Vi kan ikke bevise Gud. Hvis vi tror på Gud - hvis Gud har skabt troens liv i os - er det ikke, fordi vi selv har regnet det hele ud. Så er det ikke fordi, nogen har bevist for os, at der virkelig kan opstå liv i en jomfrus livmoder eller i en grav.

Nej, for dem, for os, der tror, handler det nok nærmere om en dæmpet overbevisning. Et stille håb. En forsigtig vished. En tillid til, at de bibelske beretninger, som vi møder hver søndag, taler sandt. En tillid til, at Gud findes, og hvis han gør - når han gør - så er intet umuligt for ham.

Hvis intet er umuligt for Gud, så kan han skabe liv, sin søns liv, i Marias livmoder.

Hvis intet er umuligt for Gud, så kan han opvække sin søn fra de døde i graven.

Hvis intet er umuligt for Gud, så kan han skabe troens liv i os.

Hvis intet er umuligt for Gud, så kan han bo i os ved sin ånd.

Hvis man er opvokset med kristendom og tro, kan man godt komme til at tage de her ting for givet. Tænke, at selvfølgelig kan Gud gøre det ene og andet. Vi kan let komme til at glemme det

forunderlige i det. Det *er* vildt og overgår enhver forstand, at Gud kunne lade sin søn undfange i Maria. Det *er* vildt og overgår al menneskelige tankegang, at Gud kunne opvække Jesus i graven.

Det bør vække forundring i os. Forundring over hvor stor Gud er. Forundring over, at hans veje er så meget anderledes end vores veje. Forundring over, at han virkelig har grebet ind i vores verden og stadig kan gøre det.

Det bør vække forundring i os. Og det bør vække glæde i os. Glæde over, at den Gud, som virkede i fortiden stadig virker i dag. Han skaber liv hvert eneste forår og han kan igen og igen skabe troens liv i os. Han kan skabe håb, når alt virker håbløst. Han kan skabe vilje til forsoning og tilgivelse, selv når relationerne virker stive og fastlåste. Han kan stadig skabe fyldte kirker, selvom de nogle steder i landet bliver tommere og tommere.

Gud kan. Intet er umuligt for Gud. Det er grund til forundring. Det er grund til glæde. Ja, det er vores grund til håb.